

”En disposition, form og orden”

Fællesskabets form i engelske koloniseringsfortællinger,
ca. 1610

Johan Heinsen

Ph.d. stipendiat ved Institut for Kultur og Globale Studier ved Aalborg Universitet med projektet ”Rejsens politik – Maritime hierarkier, sømænd og deres stemmer fra 1589 til 1790”.

Efter nogle turbulente år i starten af det 17. årh. blev Jamestown i Virginia set som værende i et presserende behov for autoritet. Denne opfattelse kom til udtryk i propagandistiske pamfletter, rejseberetninger og lovttekster. Disse tekster kredser om et forhold imellem loven, ordene og en forestillet geografi eller topografi over fællesskabets steder. Det er for nyligt blevet argumenteret, at sådanne koloniseringsstekster knytter autoritet og suverænitet til geografiske og spatiale troper (Benton 2010). Indeværende artikel bygger videre på denne grundantagelse og undersøger teksterne om den engelske kolonisering omkring år 1610. I disse tekster fortælles fællesskabet som en positivitet med et indre og et ydre. Men dette skel effektueres kun igennem talehandlinger og performances af loven, som derved fremstår som et formgivende element¹. Suverænitet er således synonymt med evnen til at forme fællesskabet. Jacques Rancière har i en analyse af politiske fortællinger identificeret en handling, han kalder for ’distributionen af det sanselige’ (Rancière 1999, 29). Med dette begreb mener Rancière den måde, hvorpå en given diskurs om fællesskab bliver en fordeling af stemmer og talere - et forsøg på at afmærke hvad Judith Butler i et lignende argument har kaldt ’the domain of the sayable’ (Butler 1997, 133). Følges denne tanke om konstitueringen af talen, må beskrivelser af det politiske undersøges i den æstetiske dimension, der prøver at definere, hvem

der i en given topografi over fællesskabet befinder sig hvor og dermed kan sige hvad. Æstetik må her tænkes som et begreb, der rummer en stærkere betydning, end det normalt tildeles². I beskrivelsen af en topografi over fællesskabet tildeles politiske talehandlinger således deres rette steder. Det er sådanne fordelinger, som jeg forsøger at lokalisere i disse tidlige engelske koloniseringstekster og deres beskrivelser af forholdet imellem suverænitet og geografi.

Artiklen falder i to dele. Den første griber fat i beskrivelserne af fællesskabets rum i en række tekster om Jamestown. Dermed forsøges det vist, at den forestillede topografi er uløseligt bundet til konstruktionen af autoritet og lov. I den anden del skifter scenen til et narrativ om et skibbrud på vej til den nødstedte koloni. Denne fortælling er særligt interessant, da man deri finder spor efter stemmer, der på en gang udfordrer denne autoritet, men hvis udfordring samtidig omskrives til at udtrykke autoritetens beherskelse af sit territorium.

Utidige bevægelser og fællesskabets sted

Allerede historien om den første kortlevede koloni i Roanoke i 1580'erne demonstrerer, hvordan forestillinger om suverænitet kommer til udtryk i beskrivelsen af rum. Thomas Harriot, hvis fortælling kom til at stå som autoritativ, beskrev fællesskabet som splittet imellem en situeret, lokalisierbar suveræn, der bar en rest af kongemagten igennem patenter og forordninger fra London, og modsat en overskridende bevægelse, der knyttedes til begærets hersken iblandt sømændene (Harriot 1588). Havet (og kaperkriegen i Caribien) lokkede sømændene væk fra deres udsete sted og fik dem i stedet til at bevæge sig. Koloniseringens historikere har sidenhen mere eller mindre ufrivilligt gentaget denne modstilling af et stedsligt forankret fælles bedste og en irregulær og skadelig mobilitet skabt af begærets fortrin over autoriteten (eks. Quinn 1974, 302). Fællesskabet er således det, som finder sted.

En sådan forklaringsstruktur, der lokaliserer bestemte parter som fællesskabets blokering og knytter denne blokering til en 'forkert' bevægelse, præger også fortællingerne fra 1610'erne, hvor den blev yderligere ekspliciteret. John Smith, en ledende figur i koloniens tidligste år, konstruerer sin egen autoritet som værende fast fokuseret på koloniens fysiske velvære og kontrasterer denne stedslige bevidsthed til en skadelig mobilitet på kanten af fællesskabet:

All this time our old taverne, made as much of al them that had either mony or ware as could bee desired; and by this time they were become so perfect on all sides (I mean Souldiers, Sailers, and Salvages,) as there was ten-times more care, to maintaine their damnable and private trade, then to provide for the Colony things that were necessary. (Smith 1612, 417)

Den private handel finder sted i stedet for det utilstedelige - 'our old taverne', som derved bliver et lukket rum udenfor autoritetens beherskede offentlighed. Dermed bliver disse grupper, alle markeret af deres bevægelse, identiske i deres negation af fællesskabet. Sømændene tager knive, redskaber og våben og bringer hemmeligt disse til indianerne for at bytte sig til varer, der kan sælges i England. Det hele foregår i en privat og hemmelig sfære, som dermed står overfor den offentlige sfære, som Smith varetager og som sættes lig med orden, når Smith erklærer:

euery one so regarding their priuate gaine, that it is hard to effect any publike good, and impossible to bring them into a body, rule or order, vnlesse both honesty, as well as authoritie and money, assist experience. (Smith 1624, 242)

Udvekslingerne i fællesskabets margin forstyrrer den legitime handel med indianerne ved at ødelægge bytteværdien af de ting, som kan skaffe de afgørende fødevarer (Smith 1612, 390). Dermed undergraves kolonien af en bevægelse - en irregulær udveksling, der gør sømændene og soldaterne lig med den 'vilde'.

Dette er ifølge Smith blot en af sømandens misgerninger. Også provianten, som medbringes til kolonien, fortæres. Her spiller Smith igen på ordene og kalder havet for en 'glutton'. Havets opslugende karakter, en almindelig figur i tidens religiøse søfortællinger om guddommelig indgriben i rejserne, overføres dermed til de folk, der har havet som sted (ibid., 461. For mere om religiøse søfortællinger, se Sievers 2006). Det utilregnelige hav står således i modsætning til koloniens offentlige sfære - som et sted for de private interesser, der negerer muligheden for udfoldelsen af det fælles bedste.

Smith portrætterer sig selv som undtaget fra denne undergravende mobilitet. Han eksisterer kun i den offentlige sfære, som han der-

med synes at give krop og synlighed. Denne undtagne, retfærdige tilstand, hvor han selv som partikulært medlem udviskes, illustreres i en passage, hvor der bygges boliger i den lille koloni. Som den eksemplariske foregangsmand negligerer Smith helt at bygge en bolig til sig selv (Smith 1612, 385-386). I stedet for at varetage sin egen interesse arbejder han udelukkende for det fælles bedste, som her består i at etablere et sted i vildnissets rum - at slide og derved lære ens 'lecture by experience' (ibid., 450-451). Dette fælles bedste er således knyttet til stedet som sådan og til forsøget på at lære stedet at kende for derved at beherske det. Dermed udviskes Smiths partikularitet fra sin historie og han bliver som den synlige bærer af det fælles bedste i stedet historiens entydige helt.

Modstillingen imellem begærets mobilitet og fællesskabets sted spiller også en afgørende rolle i en kort tekst publiceret af Virginia-kompagniet i 1610 populært kaldet *A True Declaration*. Denne tekst viser, hvordan begæret er knyttet til sproget, og hvordan selve begærets udsigelse konstrueres som en forbrydelse imod fællesskabet i sin helhed. En gruppe af de rejsende stjæler en båd og sværger imellem sig at blive "professed pirates, with dreames of mountaines of gold". At sørøveri også er en sproghandling er her implicit. Det er da heller ikke værdier, men håb, der er genstanden for sørøveriet ("so far priviledge trechery, and piracy as to rob us of our hopes"). Da disse 'scum of men' fejler i deres irregulære mobilitet ('wilde roving'), gør de endnu en talehandling. De sværger: "by mutuall oath, to agree all in one report, to discredit the land, to deplore the famyne, and to protest that this their comming awaie, proceeded from desperate necessitie" (Anon. 1610, 37-38). Sørøvernes talehandling er således netop at tale imod stedet som sådan - historier som *A True Declaration* efterfølgende går langt for at afvise som "scandalous reports of a viperous generation" talt af 'venemous tongues' (ibid., 39-40).

Smith benytter en lignende strategi, som også synes at sætte den private tale i modsætning til stedet, når han erklærer om private, cirkulerende og mobile rygter: "Yet some bad natures will not sticke to slander the Countrey, that will slovenly spit at all things, especially in company where they can find none to contradict them" (Smith, 1612, 372). Denne strategi låner fra blandt andre Harriot, der angreb de, som havde skæmmet koloniens ry ved at gøre selve talen til udtryk for et angreb på fællesskabet. Han kategoriser

således en skadelig taleform, som kun kan trives der, hvor den ikke bliver 'gainesaide' (Harriot 1972, 6). Denne forestilling bygger på en implicit topografi lig Smiths, hvor den skadelige tale altid foregår på afstand af det retfærdige - f.eks. i sømændenes 'roving'. Stedet skulle tværtimod forstås som en orden under udarbejdelse. En tidlig lovtekst fra kolonien fortæller, hvordan denne orden, der på en gang er materiel og politisk, skal virke på øjet igennem dens eksemplaritet: "for seeing a liuely pattern of industry, order, and comliness, wee are all of vs rather swayed vnto the same by a visible object" (Strachey 1612, 38). En orden er et mønster, der står for øjet. Denne lovtekst synes at knytte fortællingen om stedets orden og mobilitetens overskridelse til en autoritativ magtdiskurs. En sidste forbindelse understreger denne relation. Iblandt de papirer, som Smith og de andre kolonister havde haft med sig, da de rejste fra England, var en række instruktioner skrevet af Virginia-kompagniet. En af disse skrivelser udfolder denne utryghed ved sømændenes rolle i hierarkiet på en måde, der får Smiths fortælling til at stå som opfyldelsen af en profeti. Forfatteren, der oftest regnes for at være Richard Hakluyt, advarer imod sømændenes mobile tilbøjeligheder - at de vil stikke af med skibene og ødelægge handelen med indianerne. I samme ombæring beordres det: "Suffer no man to return but by pasport from the president and Council nor to write any Letter of any thing that may Discourage others." ([Hakluyt] 1969, 53-54).³ Kontrollen med bevægelse og kontrollen med ordene er på denne måde også i denne autoritative diskurs bundet uløseligt sammen og rettet imod sømandens laster.

Historien om de talende sørøvere er bare en blandt flere i *A True Declaration*, der knytter sømandens bevægelse og dertilhørende tale til en undergravning af selve fællesskabet. Dette resulterer i en situation, hvor en mand ikke har sin sande værdi, men hvor alt i stedet fremstår 'blandet':

euery man ouervaluing his own worth, would be a Commander: euery man vnderprising his and others value, denied to be commanded" (Anon. 1610, 34).

Det retfærdige fællesskab er i denne diskurs en forestilling om en organisk helhed, hvori subjekterne indtager deres 'rette' pladser. Efter en oration gjort af autoriteten kureres 'the idle and restie

diseases’ i kolonien igennem ’unity’. At autoritetens tale tager form af en oration – altså en tale foran et folk med henblik på at overbevise – peger på teksternes åbenlyse arv fra tidens humanisme. Denne oration bringer en kur, som består i kendskabet til det rette arbejde – det, som hører til hver mands plads i en reguleret offentlighed: ”every man knoweth his charge, and dischargeth the same with alacrity” (ibid., 48). Hver mand har fået tildelt et sted – en plads i en topografi, som er udsagt af suverænen.

Fællesskabet er på denne måde en distribution af forskellige steder, som kan indtages af de retmæssige subjekter. Og denne regelmæssighed kaster nyt lys over en indledende passage, hvor det bemærkes: ”There is a great distance, betwixt the vulgar opinion of men, and the judicious apprehension of wise men” (ibid., 1). Denne distance må således også forstås som en forestillet, spatial distance imellem det gode fællesskabs offentlighed, styret af lederens tale, og den vulgære menings private forførelse iblandt de mobile klasser i fællesskabets periferi. Den sidstnævnte kategori knyttes også her til havet, når den i samme ombæring iscenesættes som ”the tide of vulgar opinion” (ibid.).

Det formgivende sværd

Fællesskabets topografi og dennes relation til forsøget på at fortælle en historie om autoritet er måske tydeligst i William Stracheys *A True Reportory* – et langt brev sendt hjem fra Virginia, der fortæller om Sir Thomas Gates rejse til kolonien i 1609-1610, og som blev trykt af Samuel Purchas i 1625. Gates var en del af kompagniets forsøg på at genetablere autoritet bl.a. gennem nye, militære love. Imidlertid kom denne ekspedition i første omgang ikke kolonien til undsætning, da den led skibbrud på Bermuda og først efter 9 måneder kunne rejse videre. Det er begivenhederne på Bermuda, som er interessante, da autoriteten her udfordres af en række hændelser, hvor folket handler imod fællesskabets orden.

Grundet denne udfordring har Stracheys tekst været genstand for stor opmærksomhed iblandt marx-inspirerede historikere og litteraturforskere (Canny 1978; Greenblatt 1988; Rediker og Linebaugh 2000; Netzloff 20034). Men hvor disse analyser forsøger at indskrive tekstens beskrivelse af modstand i en socio-økonomisk sammenhæng af tidlig klassekonflikt (med sømanden som proto-proletariat), vil jeg her forsøge at undersøge, hvordan teksten udfolder

denne konflikt imellem autoritet og subjekt i termer, som er knyttet til en topografi over fællesskabet og dets steder. Opgaven er at undersøge, hvordan teksten konstruerer suverænens magt som en formgivning eller opdeling. Med andre ord er autoritet også i Stracheys tekst knyttet til evnen til at udstede steder og dermed definere fællesskabets grænse.

Jeg vil derfor hævde, at Stracheys tekst kan læses som et forsøg på at gøre noget ved en æstetisk form. Og denne handling lignes med et ’sværd’, der skærer fællesskabets excesser væk:

the Lord Governour, and Captaine Generall, deliuered some few words vnto the Company, laying many blames vpon them for many vanities, and their Idlennesse, earnestly wishing, that he might no more finde it so, least he should be compelled to draw the sword of Iustice, to cut off such delinquents, which he had much rather, he protested, draw in their defence, to protect them from iniuries. (Purchas 1625, 4:1754)

Det er således sværdets beskæring, der drager grænsen imellem fællesskabets indre og ydre. Sværdet som formgiver kendes både fra bibelske fortællinger og fra Hobbes, der bruger sværdet som figur for retfærdigheden, der skal holde folket ”in awe” (Hobbes 1999, 112). Sværdet skal således konstituere en offentlighed, der er statisk. Imidlertid udøver selve passagen også en mere implicit beskæring. Det er netop i autoritetens tale og dens trussel om loven, at fællesskabet tildeles en offentlig sfære - et sted, som er fælles, men som alligevel tilhører den igennem hvis tale den fremkommer. Fællesskabet har dermed strengt taget kun et fælles sprog, såfremt talen af dette sprog er nøje fordelt imellem den, der taler og de, der lytter. Således er det netop orationens fordeling af talen, identisk med sværdet, der kan give fællesskabet, hvad Smith i tilsvarende og meget rammende passage kalder: ”a disposition, forme and order” (Smith 1624, 187).

Stracheys tekst er således kongruent med den forestilling om fællesskab som en form, der findes i de samtidige tekster om Virginia. Men tekstens beskrivelser af udfordringerne som denne formgivende handling møder, gør os i stand til at kaste yderligere lys over denne forestillede topografi.

Bermuda viser sig som en paradisisk ø, der frister sømandens appetit. Selve skibbruddet figurerer som en udjævning af fællesskabets hierarki, der ødelægges af havet. Og Strachey forsøger ihærdigt at knytte denne udviskning af hierarkiet til sømandens tale. I denne gerning fortæller han om den tale, som cirkulerer iblandt de sømænd, der ikke længere føler sig bundet til skibets hierarki, da skibet selv opsluges af bølgerne. Sømændenes tale lokker det nødstedte fællesskab, og denne cirkulation af fortællinger står i direkte modsætning til den orden, som er visuel og regelmæssig. Folket beskrives derfor som:

men of such distempered bodies, and infected minds, whom no examples daily before their eyes, either of goodness or punishment, can deterre from their habituall impieties, or terrifie from a shameful death (Purchas 1625, 4:1750).

Fællesskabet lider, da selv eksemplet, som skinner for øjnene af folket, ikke bliver forstået. Dermed kan folket ikke kende sin plads. I stedet strejker sømændene og formår derfor ikke at gøre sig nyttige for det fælles bedste, der her består i arbejdet med de skibe, som er nødvendige for, at autoriteten Gates kan komme Virginia til undsætning.

Med sig får disse irregulære sømænd en mindre forsamling, og i denne er der folk, som er 'seditious' og "sectary in points of religion". De plotter om at ville bryde "from the society of the Colony, and like outlawes retired into the woods" (ibid., 4:1743). Her afslører Stracheys spatiale strategi sig. Den politiske udfordring må vises som tilhørende et territorium, der ikke er sted for fællesskab som sådan. Skoven som en trope for vildskab har på dette tidspunkt allerede en lang historie (Le Goff 1988, 136; Nielsen 2011, 167-171). I forhold til den orden af synlighed, som disse fortællinger kredser om, er det desuden klart, at i skoven er netop synet ofte blokeret. Og i konteksten af de koloniale beretninger fra samtiden er dette territorium desuden uløseligt knyttet til indianeren. Ligesom det var tilfældet hos Smith, er sømanden dermed i sin irregularitet at ligne med den 'vilde'.

Ved at gøre fællesskabets grænse til en konkret grænse imellem et indre og et ydre med hver sin geografi kan Stracheys tekst holde fæl-

lesskabet identisk, imens ‘det andet’ tildeles sit eget ikke-sted. Der ved udviskes den forvirring, der ville være følgen af konkurrerende ytringer om fællesskabet indenfor dette selv. Flerheden af tale gøres til en modsætning imellem et fællesskab, som er ren offentlighed, og en tale, der figurer udenfor fællesskabet som sådan.

Komplottet opdages, og mytteristernes straf er at blive eksileret på en lille nabø, hvorved straffen forstærker afstanden imellem de to grupper. Disse folk får dermed det ønske, som Strachey tilskriver dem opfyldt. De kommer bogstaveligt talt til at leve udenfor fællesskabet⁵. Imidlertid er der hurtigt andre, der i det hemmelige planlægger lignende gerninger. Iblandt disse er en ung mand ved navn Stephen Hopkins med meget ”knowledge in the Scriptures”. Hopkins tjener som præstens degn, men synes også at have irreligiøse ideer:

[Hopkins] alleaged substantiall arguments, both ciuill and diuine (the Scripture falsely quoted) that it was no breach of honesty, conscience, nor Religion, to decline from the obedience of the Gouvernour, or refuse to goe any further, led by his authority (except it so pleased themselues) since the authority ceased when the wracke was committed, and with it, they were all then freed from the gouernment of any man; and for a matter of Conscience, it was not vnknowne to the meanest, how much we were therein bound each one to prouide for himselfe, and his owne family. (Purchas 1625, 4:1744)

Hopkins tale synes at inspirere sømændene, for Strachey fortæller, at en gruppe i et lovløst og ’giddy’ komplot: ”conceiued that our Gouvernour indeede neither durst, nor had authority to put in execution, or passe the act of Iustice vpon anyone, how treacherous or impious so euer” (ibid., 4:1744). At Hopkins citeres åbner imidlertid Stracheys diskurs. Som Judith Butler har argumenteret, er citationen af det transgressive en potentiel kilde til ambivalens, da konteksten for citationen ikke endeligt er i stand til at fastholde citatets læsning (Butler 1997, 147-153). Dette citat er ikke anderledes. I Hopkins ord høres andet end blot den uvidende sømands egeninteresse. Strachey indrømmer da også, at vi her har at gøre med en tale, som er særlig farlig. Den synes at have maskeret sig

som en lærd tale - en af den type taler, som ellers tilhører netop den regulerede offentlighed. Allerede her synes Stracheys symmetriske modsætninger derfor at blive udfordret af ord, som han i sin citation forsøger at omforme. Og selvom argumentet tilskrives en misfortolkning af Guds ord, er der også mere på spil end blot en mands religiøse afvej - ikke mindst når argumentet relateres til den foregående strejke og de efterfølgende udtryk af diffus solidaritet blandt sømændene. Den symmetri af lydighed/ulydighed, som Strachey forsøger at etablere, forskydes derved af citatets polemik om, hvad autoritet som sådan 'er'. For citatets brug af ordet 'authority' svarer ikke til den forståelse af autoritet, man ellers finder i Stracheys tekst, hvor denne er evig og givet af båndet til både gud og kongemagten i London. Autoriteten er i Hopkins argument bundet, og derfor er virkningen af dennes ord begrænset.

Denne læsning er imidlertid kun mulig, hvis Stracheys forsøg på at omskrive Hopkins argument suspenderes. Og netop tekstens forsøg på containment er uløseligt knyttet til de spatiale troper, som strukturerer koloniseringsfortællingerne. Stracheys tekst forsøger således at give denne tale en fast plads i en symmetrisk orden af lydighed/ulydighed, som samtidig er et fast indenfor/udenfor. Dette gøres blandt andet ved at ækvivalere Hopkins tale med en anden oprørske stemme tilhørende en langt mindre veltalende person ved navn Henry Paine. Paine angriber sin kommandør og taler 'evill language', som Strachey imidlertid afbryder, da dens 'vnreuerent tearmes' ville "offend the modest eare too much", hvis denne blev udtrykt "in his owne phrase". Her viger Strachey således fra at give disse argumenter for meget lyd og vælger i stedet at give sin egen udlægning af ordenes regering ved at citere noget af Paines argument, der igen er en afvisning af autoritetens evne til at fælde dom. Strachey lader passagen slutte med: "and therefore let the Gouvernour (said hee) kisse, &c", hvorved løftet om ukvemsordet udgrænser en andethed til den gode taleorden. Den radikalitet man kan skimte i Hopkins argument forsvinder derfor i Paines eder, der udviser det sagte til fordel for at betragte talemåden og dens relation til fællesskabet. Det ender da også med, at denne tale ophører ved selve demonstrationen af den evne Hopkins siger, at autoriteten ikke har. Paines ord bliver i stedet selv genstand for en 'public discourse'. Dermed gøres Paine til et eksempel i en fælleshed, hvori stemmerne er nøje fordelt og svarer overens med fælleska-

bets topografi. I fælleshedens sfære slutter passagen således med, at guvernøren ”who had now the eyes of the whole Colony fixed upon him” dømmer Paine til døden (Purchas 1625, 4:1744-1745). Dermed ophøjes fællesskabet igennem autoritetens sværd i en retfærdig eksemplarisk distribution af tale og syn. Fællesheden tilhører igen historiens retmæssige aktør⁶.

Dette får de sidste modstandere til at flygte ind i skoven. Hermed gøres det radikale opgør med autoriteten til fællesskabets diametrale modsætning i en geografi over fællesskab, hvor det illegitime kun finder sted udenfor fællesskabets rum. Da de rejsende endelig forlader øen, efterlader de således en lille gruppe, der ikke overraskende er sømænd. En af disse har slået en anden sømand ihjel og er dømt til hængning, men iblandt sømændene hænger en irregulær solidaritet: ”in despiht and disdaine that Iustice should be shewed vpon a Sayler, and that one of their crue should be an example to others, [...] they cut his bands, and conueyed him into the Woods” (ibid., 4:1746). Sømændens solidaritet vises dermed som en reaktion imod selve lovens virkemåde i eksemplets synlighed. Sømændene afviser selve eksemplariteten, og denne negation tilhører med deres flugt den vildes territorium. Dermed omskriver Strachey hele afvisningen af autoriteten i det opløste fællesskab og gør den til udtryk for noget, der slet ikke tilhører fællesskabets sted.

Smith præsenterer i en enkelt passage en tilsvarende konstruktion. Her vises autoritetens sværd som den ganske håndfaste evne til igennem ordet at forvise de, som måtte forbyde sig på ordenen. I forsøget på at få folket til at arbejde til stedets fælles bedste befaler han således: ”one that gathereth not every day as much as I doe, the next daie shall be set beyond the river, and for ever be banished from the fort, and liue there or starue” (Smith 1612, 447). Transgressoren vil finde sig på den forkerte side af fællesskabets geografiske demarkationslinje – afskåret af autoritetens sværd.

Konklusion

Denne læsning af koloniseringsteksterne om Jamestown har været et forsøg på at vise, hvordan beretningerne om koloniseringen er fortællinger om suverænitet, der portrætterer denne suverænitet som magten til at forme fællesskabet. Denne formgivning kan på denne vis knyttes til et forhold imellem ord, lov og topografi. At være autoritet betyder således at varetage et fælles bedste, der ud-

folder sig i en synlig offentlighed, hvor suverænen har alle øjne fikseret på sig. Dette kan forstås som fællesskabets sted. Forstyrrelser af denne orden fremstilles som irregulære bevægelser og udvekslinger i fællesskabets margin. Og talen knyttes til disse to modsatte lokaliteter. Dels er der orationen, der som suverænenes magt behersker den synlige offentlige sfære. Og dels er der udtrykket for begæret, der ligesom mændene cirkulerer i en privat sfære, der er udenfor fællesskabet. Denne diskurs udfolder dette skema i fortællinger om lovens håndhævelse af skellet imellem et entydigt indre og et ydre, der tilhører transgressoren. Derved bliver loven knyttet til evnen til at etablere en geografi af forskel imellem den tale, som hører hjemme indenfor autoritetens territorium, og den tale, som kun kan eksistere udenfor dette. Sværdet figurerer som metafor for selve denne evne til at give form på fællesskabet. I stedet for at eksistere i fællesskabets rum bliver sømandens laster og mobilitet derfor fremstillet som tilhørende et andet sted - skovene, på den anden side af floden eller en forladt ø. Og da evnen til den retfærdige tale i denne forestilling således er knyttet til den offentlighed, som findes i fællesskabets sted og arbejdet for det fælles bedste, bliver disse perifære steder stemmer ulæselige i den koloniale magtdiskurs.

Notes

- 1 'Performances' skal her forstås som handlinger, der fremviser fællesskabets lov for øjnene af et publikum. Derved skaber de en opdeling imellem de, som bærer loven og de, som er underkastet den.
- 2 Rancière giver en definition af denne æstetiske dimension: "It is a delimitation of spaces and times, of the visible and the invisible, of speech and noise, that simultaneously determines the place and the stakes of politics as a form of experience." (Rancière 2004, 13)
- 3 I samme ombæring opfordrer Hakluyt til, at der blot efterlades et enkelt skib i kolonien, og at dets anker holdes på land. Ingen må kunne forlade kolonien uden ret dertil. Se [Hakluyt] 1969: 50-53
- 4 Teksten er desuden kendt for at være et muligt forlæg for Shakespeares *The Tempest*.
- 5 Giorgio Agambens læsninger af Carl Schmitt synes at melde sig som en mulig fortolkningsramme for den lov, som her forestiller sig sin rekonstitution som magten til at forvise.

- 6 Lauren Benton har i sin diskussion af forholdet imellem geografi og lov demonstreret, hvordan selve det, at udøve en lovgerning såsom en henrettelse kan læses som et forsøg på at lægge krav på et territorium (Benton 2010, 57). Dermed kan beskrivelsen af Paines henrettelse læses som en performance af suveræniteten, der skal gøre Bermuda engelsk.

Referencer

- Anon., 1610. *True declaration of the estate of the colonie in Virginia : vvith a confutation of such scandalous reports as haue tended to the disgrace of so worthy an enterprise. Published by aduise and direction of the Councill of Virginia.* London: William Barret
- Benton, L., 2010. *A Search For Sovereignty: Law and Geography in European Empires, 1400-1900.* New York: Cambridge University Press
- Butler, J., 1997. *Excitable Speech: A Politics of the Performative.* London: Routledge
- Canny, N., 1978. The permissive frontier: the problem of social control in English settlements in Ireland and Virginia 1550-1650. I: K.R. Andrews, N. Canny og P.E.H. Hair red.. *The Westward Enterprise : English activities in Ireland, the Atlantic, and America 1480-1650.* Liverpool: Liverpool University Press. s. 17-44
- Greenblatt, S., 1988. *Shakespearean Negotiations : The Circulation of Social Energy in Renaissance England.* Oxford: Oxford University Press
- [Hakluyt, R.], 1609. Instructions given by way of Advice. Trykt i Philip Barbour, red.. *The Jamestown Voyages Under the First Charter 1606-1609.* 2 bd. Glasgow: The Hakluyt Society. 1:49-1:54
- Harriot, T., 1972. *A Briefe and True Report of the New Found Land of Virginia : The complete 1590 Theodor De Bry Edition.* New York: Dover Publications
- Hobbes, T., 1999: *The Elements of Law : Human Nature and De Corpore Politico.* Oxford: Oxford University Press
- Le Goff, J., 1988. *Medieval Civilization 400-1500.* Oxford: Blackwell
- Netzloff, M., 2003. *England's Internal Colonies : Class, Capital, And the Literature of Early Modern English Colonialism.* New York: Palgrave Macmillan

- Nielsen, T. K., 2011. Henry of Livonia on Woods and Wilderness. I: Marek Tamm m.fl., red.. *Crusading and Chronicle Writing on the Medieval Baltic Frontier*. Aldershot: Ashgate, 157-178
- Purchas, S., 1625. *Haklvytvs posthumus, or, Pvrchas His Pilgrimes. In Five Bookes*. 4 bd. London: H. Fetherston
- Quinn, D.B., 1974. *England and the Discovery of America 1481-1620*. London: George Allen & Unwin Ltd.
- Rancière, J., 1999. *Disagreement*. Minneapolis: University of Minnesota Press
- Rancière, J., 2004. *The Politics of Aesthetics : The Distribution of the Sensible*. London: Continuum
- Rediker, M. og Linebaugh, P., 2000. *The Many-Headed Hydra : The Hidden History of the Revolutionary Atlantic*. London: Verso
- Sievers, J., 2006. Drowned Pens and Shaking Hands. *The William and Mary Quarterly* 63:4, 743-776
- Smith, J., 1612. A Map of Virginia. Vvith a Description of the Covntrey, The Commodities, People, Government and Religion. Genoptrykt i: P. Barbour, red.. *The Jamestown Voyages Under the First Charter 1606-1609*. Cambridge: The Hakluyt Society. 2:327-464
- Smith, J., 1624. *The Generall Historie of Virginia, New-England, and the Summer isles with the names of the Adventurers, Planters, and Governours from their first beginning An: 1584 to this present 1624*. London: Michael Sparkes
- Strachey, W. 1612. *For The Colony in Virginea Britannia. Lavves Diuine, Morall and Martiall, &c*. London: Walter Burre